



Arrest

nr. 48 703 van 28 september 2010

in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

X

X

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 17 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. FONTEYN loco advocaat R. SUKENNIK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabisch origine te zijn. U verklaarde een sjiïet te zijn, afkomstig uit Basra (Zuid-Irak). Uw vader zou sinds 1957 lid geweest zijn van de Baath-partij. In 1985 zou u uw huidige echtgenote, N. J. M. (...) (O.V. 6.530.409), een Iraakse van soennitisch Arabische origine, afkomstig uit Baghddad, op school in Basra hebben leren kennen. In 1986 zou uw vader zijn activiteiten voor de Baath-partij hebben stopgezet. Op 5 november 1987 zou u officieel gehuwd zijn met N. (...). Na jullie huwelijk zou uw echtgenote bij u en uw ouders in Basra zijn komen wonen. In 1989 zou u een woning die u in Safwan bezat aan een Irakees uit Kuweit hebben verkocht. Door het uitbreken van de oorlog tussen Irak en Kuweit zou de koper niet in de mogelijkheid geweest zijn naar Safwan te komen, waardoor hij van de koop van uw huis zou hebben afgezien. Zijn neef A. (...) en diens zoon K. (...) zouden echter hun intrek in uw huis hebben genomen en hebben geëist dat jullie de woning op hun naam zouden zetten daar hun oom toch niet zou komen. Na de oorlog zouden jullie de eigenlijke koper in Kuweit gecontacteerd hebben om de procedure af te ronden en hem de eis van zijn neven mee te delen. De eigenlijke koper zou zich hiertegen hebben verzet waarna jullie in 1993 - 1994 een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg in Safwan zouden begonnen zijn om de koopovereenkomst ongeldig te laten verklaren. De rechtbank zou de verkoop ontbonden hebben en jullie de opdracht gegeven hebben het geld van de verkoop terug te storten, wat jullie deden. Hierop zouden jullie de neven, die nog steeds in uw woning verbleven, gevraagd hebben de woning vrij te geven, doch deze zouden dit geweigerd hebben. Vervolgens zouden jullie een tweede procedure voor de rechtbank hebben opgestart om jullie woning terug te krijgen. Eind 1995 – begin 1996 zouden jullie de zaak voor de rechtbank gewonnen hebben. Hierop zouden uw broer R. (...) en uw vader, samen met de politie en een comité van de rechtbank naar de woning in Safwan gegaan zijn om het vonnis te betekenen. Toen zij ter plekke waren, zou K. (...) hen beschoten hebben en uw broer R. (...) hebben verwond. Er zou vervolgens een klacht tegen K. (...) zijn ingediend waarna deze in 1998 tot acht jaar gevangenisstraf zou zijn veroordeeld. Omwille van dit conflict zouden jullie geregeld, via via, door A. (...) en K. (...), met de dood zijn bedreigd indien jullie hen niet zouden met rust laten. Jullie zouden dit meermaals aan de politie hebben gemeld, waarna A. (...) en K. (...) telkens zouden zijn opgeroepen, doch tevergeefs. In 2001 zou u, omwille van de algemeen slechte situatie in Irak, naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) zijn gegaan waar u zou hebben gewerkt in Jordanië en Al Ain. Na uw vertrek uit Irak zou u geen bedreigingen meer hebben ontvangen van A. (...), maar uw vader zou nog steeds bedreigingen hebben ontvangen. In januari – februari 2003 zou ook uw echtgenote met uw dochter H. (...) (O.V. 6.655.174), S. (...), H. (...) en K. (...) (O.V. 6.655.176), Irak hebben verlaten en bij u in naar Al Ain zijn gekomen. Uw oudste zoon I. (...) zou bij uw ouders in Basra gebleven zijn. Begin 2004 zou u, omwille van uw lage loon in de VAE en daar u dacht dat de situatie in Irak na de val van het regime zou verbeterd zijn, met uw gezin naar Basra, Zuid-Irak, zijn teruggekeerd.

Na uw terugkeer zou u met A. (...) en zijn familie geen problemen hebben gekend, maar jullie zouden wel twee dreigbrieven hebben ontvangen. In deze brieven zouden u en uw vader – beiden sjiïeten - zijn opgeroepen te scheiden van uw echtgenote en moeder – beiden soennieten. Via sjiïetische vrienden die contacten onderhielden zou u vernomen hebben dat het Mehdi-leger deze brieven verstuurde. Omwille van jullie gemengde huwelijken zouden jullie eveneens mondelinge bedreigingen ontvangen hebben. Gezien deze problemen zouden jullie na één maand Basra opnieuw verlaten hebben en naar Al Ain (VAE) zijn teruggekeerd. Uw schoonouders zouden, samen met uw zoon I. (...), naar Zubair gegaan zijn waar ze bij uw oom zouden verbleven hebben. In april 2006 zou uw broer A. (...), tijdens zijn werk, samen met een aantal collega's door terroristen zijn aangevallen en meegenomen. Zeven personen, waaronder uw broer A. (...), zouden vervolgens door de terroristen zijn gedood. Op 3 januari 2007 zou er een aanslag gepleegd zijn op het bureau van de partij Kullali al Iraq, die door uw oom was opgericht, alsook op diens woning. Uw ouders zouden hierop uw zoon I. (...) naar de familie van uw echtgenote in Baghddad, Hay al Doura, hebben gestuurd terwijl zijzelf naar Nasseriya, bij uw tante, zouden gegaan zijn. Tijdens I.s (...) verblijf in al Doura – een soennitische wijk – zouden twee dreigbrieven van ondermeer Al Qaeda bij uw schoonouders zijn achtergelaten. Daarin zou staan vermeld dat ze onderdak gaven aan ongelovige sjiïeten. Uit veiligheidsoverwegingen zou I. (...) begin februari 2007 naar Basra zijn teruggekeerd. Een aantal dagen na zijn terugkeer zou I. (...) op straat door onbekenden zijn ontvoerd. Uw vader zou zijn verdwijning bij de politie hebben gemeld waarop deze een zoekactie zou begonnen zijn. Diezelfde dag zou het lichaam van uw zoon zijn gevonden in Basra. Tezelfdertijd zou ook een aanslag op uw woning in Basra hebben plaatsgevonden waarbij deze werd vernield. Na deze gebeurtenissen zou ook uw vader beslist hebben Irak te verlaten en zou hij, met uw moeder, zich in Oman bij uw broer R. (...) hebben gevestigd. Nadat ook uw vader zich in de VAE had gevestigd, zou ook u opnieuw telefonische bedreigingen hebben ontvangen van de familie A. (...) omwille het conflict rond de woning in Safwan. Uw vader zou eveneens bedreigingen hebben gekregen

omwille van zijn voormalige Baath-lidmaatschap. Waar uw vader aanvankelijk via vrienden zou hebben vernomen dat hij problemen zou hebben omwille van zijn Baath-verleden, zou hij, sinds eind 2007, ook telefonische bedreigingen krijgen. Tot op heden zou uw vader geregeld telefoons krijgen waarin wordt gemeld dat er wraak zal genomen worden op hem en zijn familie omwille van zijn Baath-verleden. Ook u zou na de komst van uw vader naar de VAE bedreigingen via de telefoon hebben ontvangen omwille van uw vaders Baath-verleden. Tijdens uw verblijf in de VAE zou u in 2007 en 2008 nog drie à vier keer naar Irak (Baghdad en Ramadi) omwille van uw werk zijn teruggekeerd. Ook uw echtgenote zou nog een tweetal keer naar Basra zijn teruggekeerd om het graf van jullie overleden zoon I. (...) te bezoeken. Begin 2008 zou u uw werk in Al Ain zijn kwijtgeraakt. U zou verscheidene sollicitatiebrieven geschreven hebben doch tevergeefs. Daar u geen werk had zou ook uw verblijfsvergunning niet meer verlengd worden. Uit vrees dat u naar Irak zou gerepatriëerd worden én gezien uw gezin nog een verblijfsvergunning had die tot juni 2010 geldig was, zou u in november 2009 de VAE hebben verlaten en naar België zijn gereisd waar u op 19 november 2009 aankwam en op 23 november 2009 een asielaanvraag indiende. Daar u nog altijd geen antwoord had gekregen op uw eerste asielaanvraag en ook de verblijfsvergunning van uw gezin in de VAE niet langer geldig was, zou u op 28 juni 2010 België hebben verlaten en naar Syrië zijn gereisd. U zou vervolgens naar Irak zijn gegaan waar u een afspraak had met de smokkelaar om de valse reispassen voor uw gezin op te halen. Hierop zou u naar Oman, bij uw broer, zijn gereisd en vervolgens via Syrië naar Turkije zijn gegaan. In Turkije zou u uw echtgenote, uw twee dochters en twee zonen, hebben opgehaald en vervolgens zouden jullie op 11 juli 2010 naar België zijn verder gereisd. U zou diezelfde dag in België zijn aangekomen en een tweede asielaanvraag hebben ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw legerkaart van het rekruteringsbureau Al Basra van het Ministerie van Defensie aangaande uw demobilisatie op 18/9/1993, uitgereikt op 22/11/1993; uw rijbewijs, dd. 29/7/1998; een slecht leesbare kopie van het overlijdensattest van uw broer A. (...), een kopie van het autopsierapport aangaande uw zoon I. (...), dd. 29/1/2007; een kopie van een dreigbrief; een kopie van uw identiteitskaart, dd. 28/7/1998, uitgereikt te Basra, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, dd. 28/9/1981, uitgereikt te Basra, een kopie van een dreigbrief en uw huwelijksakte, dd. 5/11/1987, uitgereikt te Safwan en twee foto's van uw vernielde woning in Basra.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen.

Zo moet er vooreerst worden opgewezen dat u uw eerste asielaanvraag op andere motieven steunde dan dewelke u bij uw tweede asielaanvraag heeft aangehaald. Zowel betreffende uw asielmotieven, het moment waarop u Irak zou hebben verlaten en de plaats waar u verbleef voor uw komst naar België is er een verschil tussen de verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag en deze afgelegd bij uw tweede asielaanvraag. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u uw land heeft verlaten omdat u bedreigd werd door radicale sjiïetische milities omwille van uw activisme voor de politieke partij opgericht door uw oom, 'Kulluna al-Iraq' Hieruit voortvloeiend verklaarde u bedreigd te worden door de familie van een bewaker van de partijlokalen. Deze bewaker zou vermoord zijn en zijn familie zou u verantwoordelijk hebben gehouden en dus wraak hebben willen nemen op u (CGVS I, p.10-13). Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart u expliciet dat uw betrokkenheid bij deze partij niets te maken heeft met uw vlucht uit Irak (vragenlijst p.21, CGVS II p.5).

U verklaarde verder tijdens uw eerste asielaanvraag dat u in 2007 met uw gezin naar uw schoonouders in de wijk Doura in Baghdad was gevlucht. Deze wijk zou worden gedomineerd door soennieten. Na een tijdje zou de ganse familie hier bedreigingen hebben ontvangen van soennietische extremisten omdat u en uw kinderen sjiïeten zijn (CGVS I p.14-15). Ook hierover rept u met geen woord over, integendeel beweert u reeds sinds 2001 in de Verenigde Arabische Emiraten te wonen.

Ook over het tijdstip van uw vertrek uit Irak en uw verblijfplaatsen in de jaren voor uw komst naar België, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Zo verklaart u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u tot 14 november 2009 in Irak hebt gewoond (CGVS I p.16). Tot 2004 zou u in Basra hebben gewoond. Van 2004 tot begin 2007 zou u in Zubair hebben gewoond (CGVS I p.1). Van begin 2007 tot maart 2008 zou u in de wijk Doura in Bagdad hebben gewoond. U zou van maart 2008 tot november 2009 in Mosul hebben gewoond (CGVS I p.14-16). Tijdens uw tweede asielaanvraag beweert u echter dat u van november 2001 tot november 2009 in de Verenigde Arabische Emiraten verbleef (CGV II p.2).

Het feit dat u uw vluchtrelaas ten opzichte van uw eerste asielaanvraag dermate heeft aangepast, doet ernstige twijfels rijzen omtrent uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw

asielaanvraag. Het is niet onredelijk van u te verwachten dat u, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van uw vlucht uit uw land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van uw asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in uw hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De vaststelling dat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, brengt uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Wat de feiten aangehaald bij uw tweede asielaanvraag betreft, moet er eveneens worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie. Met betrekking tot de problemen die u vooreerst aanhaalde met de familie van A. (...) omwille van de woning in Safwan (Basra), zijn louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenschappelijk (strafrechtelijk) van aard. Dergelijke problemen ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Hierbij moet trouwens worden opgemerkt dat u deze feiten helemaal niet heeft vermeld bij uw eerste asielaanvraag, waardoor ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen.

Aangaande de bedreigingen die jullie kregen omwille van uw vaders voormalige lidmaatschap bij de Baath-partij, moet er eerst en vooral worden opgewezen dat u bij uw eerste asielaanvraag noch van uw vaders lidmaatschap noch van de bedreigingen die jullie omwille hiervan zouden hebben gekend, melding heeft gemaakt. Integendeel, toen u tijdens uw tweede asielaanvraag werd gevraagd of uw vader politiek actief was of lid was van de Baath-partij, ontkende u dit expliciet (CGVS I p.4). Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen en laten niet toe nu geloof te hechten aan uw bewering als zou u worden bedreigd omwille van het Baath-lidmaatschap van uw vader. Voorts dient te worden gewezen op een aantal eigenaardigheden in uw verklaringen waardoor uw geloofwaardigheid verder in het gedrang komt. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw vader, die binnen de Baath-partij de hoge functie van Adû Shu'bah waarnam, hierom voor 2007 nooit problemen zou hebben gekend. Uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt daarentegen dat na de val van het regime op grote schaal 'revange killings' werden uitgevoerd op voormalige Baath-leden. Hierbij zou men ondermeer te werk gegaan zijn via 'hitlists', lijsten opgesteld aan de hand van documenten die bij de plundering van overheidsgebouwen na de val werden aangetroffen en die de namen van voormalige Baath-leden bevatten. Ook wraakacties door familieleden van slachtoffers van het voormalige regime zouden geregeld voorkomen. Gelet op deze situatie én rekening met het feit dat uw vader een hoge functie waarnam, is het weinig aannemelijk dat hij voor 2007 nooit op zijn Baath-verleden zou zijn aangesproken en/of problemen zou hebben gekend. Wat er ook van zij, juist gezien de situatie na de val van het regime gekenmerkt werd door veelvuldige wraakacties ten aanzien van voormalige Baath-leden én rekening houdend met zijn hoge functie binnen de Baath-partij, kan worden aangenomen dat uw vader Irak reeds eerder zou hebben verlaten om mogelijke problemen te vermijden. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw vader, ondanks dat hij reeds eind 2006 zou hebben vernomen dat hij op een zwarte lijst van de Badr milities vermeld stond én via vrienden die bij de Badr-milities werkzaam waren zou hebben vernomen dat hij problemen zou krijgen omwille van zijn Baath-verleden (zie gehoorverslag CGVS p. 15), pas in april 2007 naar Oman vluchtte. Ook hier kan worden opgemerkt dat dit, gezien de situatie binnen de Iraakse samenleving, toch hoogst merkwaardig is.

Aangaande de bedreigingen die u voorts zou hebben gekend omwille van uw gemengd sjiitisch - soennitisch huwelijk, dienen eveneens een aantal bemerkingen te worden gemaakt. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw soennitische echtgenote, ondanks de vermeende bedreigingen, in de periode 2007 - 2009 tweemaal naar Basra is teruggekeerd waar ze telkens gedurende een week bij haar broer verbleef. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw echtgenote toen problemen heeft gekend, desondanks het feit dat zij naar ginds ging om het graf van uw zoon te bezoeken. Ook zelf bent u, sedert uw vertrek naar de VAE in 2001, een aantal keer omwille van uw werk naar Irak - ondermeer naar Baghdad - teruggekeerd. Noch u noch uw echtgenote hebben bij deze gelegenheden, problemen ondervonden. Hoe dan ook, de vaststelling dat uw echtgenote terugkeerde naar de plaats waar jullie omwille van jullie huwelijk werden bedreigd én het feit dat u omwille van uw werk ondermeer naar Baghdad ging, waar uw zoon I. (...) werd bedreigd omdat hij sjiit is, zet de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging omwille van uw gemengd huwelijk eveneens op de helling. Daarenboven kan ook hier worden gewezen op het feit dat uw ouders, die eveneens een

gemengd huwelijk hebben én in 2004 hierom werden bedreigd, nog tot april 2007 in Irak hebben verbleven. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat zij, na de twee dreigbrieven die jullie in 2004 ontvingen, nog verder omwille van hun gemengd huwelijk werden bedreigd. Hieruit kan dan ook worden geconcludeerd dat de bedreigingen die u in 2004 kreeg omwille van uw huwelijk met een soennitische vrouw slechts tijdelijk als problematisch werd beschouwd.

Wat betreft de moord op uw zoon I. (...) in januari 2007 betreft, moet er allereerst worden opgewezen dat u hieromtrent geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd. U legde immers louter een kopie neer van het autopsierapport. Zoals hoger reeds aangehaald, kan aan een kopie, gezien het makkelijk te vervalsen karakter geen bewijswaarde worden toegekend. Evenmin legde u enig ander (identiteits)document betreffende uw zoon neer. Gezien uw zoon reeds 17 jaar was op het moment van zijn dood, kan toch worden aangenomen dat u iets van documenten - hetzij een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, foto's ... - van uw zoon bezit. Voorts kunnen een aantal bemerkingen worden gemaakt rond de omstandigheden waarbij uw zoon om het leven kwam. Zo is het zeer merkwaardig dat u uw zoon I. (...) in Basra bij uw ouders achterliet, terwijl u en uw gezin zich in de VAE vestigden. Dit zeker gezien uw verklaringen dat uw ouders nog bedreigd werden in Irak terwijl u en uw gezin, tot 2007, geen problemen kenden in de VAE. Als verklaring haalde u hierbij aan dat uw zoon altijd door uw ouders was grootgebracht en zij niet van hem wilden scheiden. Wanneer u voorts wordt gevraagd of het niet logischer was dat uw ouders I. (...) naar de VAE zouden laten vertrekken om zeker te zijn dat hij veilig was, haalt u aan dat uw zoon reeds meerderjarig was en, indien hij geen werk had, geen verblijfsvergunning kon krijgen voor de VAE (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Echter, gezien uw verklaring dat I. (...) op 29 augustus 1989 werd geboren was hij op het moment van zijn overlijden, dit is 28 januari 2007, nog geen 18 jaar. Hieruit volgt dat u uw zoon wel degelijk zonder problemen in veiligheid had kunnen brengen door hem, bij u en uw gezin, naar de VAE te laten overkomen. Het feit dat u de ene keer verklaart dat uw zoon omwille van zijn meerderjarigheid niet met u mee kon gaan naar de VAE (waar uw echtgenote en de andere kinderen reeds in 2003 zouden naartoe zijn gegaan) en op een ander moment beweert dat hij nog maar 17 was op het moment dat hij werd vermoord (uit het autopsieattest blijkt 18 jaar), doet ernstige vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw zoon I. (...). Voorts is het hoogst merkwaardig dat uw ouders I. (...) - een sjiïet - naar uw soennitische schoonouders in de soennitische wijk Doura in Baghdad stuurden en hem bijgevolg bijkomend blootstelden aan problemen. Het feit dat u verklaarde dat in de wijk Doura geweten was dat u een sjiïet bent, maakt dit feit des te merkwaardiger. Wat de bedreigingen betreft die uw zoon I. (...) in de wijk Doura zou hebben gekend, moet eveneens worden opgemerkt dat hiervan geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd. De twee door u voorgelegde dreigbrieven betreffen weerom louter kopies waaraan, zoals reeds aangehaald, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien moet worden vastgesteld dat één van beide brieven dezelfde brief is waarvan u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde dat u deze brief zelf had ontvangen in Doura, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen andermaal wordt ondermijnd. Daarenboven zijn deze brieven in louter algemene bewoordingen opgesteld. Er kan uit deze brieven dan ook op geen enkele manier worden afgeleid dat deze werden achtergelaten bij uw schoonouders in Doura en op uw zoon betrekking hebben. Eveneens merkwaardig is de vaststelling dat uw schoonouders uw zoon, volgend op de bedreigingen die hij in Doura zou hebben gekregen, opnieuw naar Basra, dé plaats waar uw ouders en zoon aanvankelijk omwille van de bedreigingen waren gevlucht, stuurden. Zoals reeds opgemerkt maakt u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk waarom I. (...) niet eveneens naar de VAE kon komen. De geloofwaardigheid omtrent de moord op uw zoon I. (...) kan dan ook ten eerste worden betwijfeld. De twijfels worden voorts bijkomend versterkt door de gebrekkige kennis van uw echtgenote omtrent deze gebeurtenis. Zo heeft uw echtgenote geen idee wat uw vader - die u het nieuws over de moord op I. (...) zou hebben gemeld - u vertelde en ook omtrent de stappen die uw vader zou hebben gezet na de moord om te weten te komen wat met I. (...) gebeurde, kan zij niets vertellen. Evenmin blijkt uw echtgenote te weten hoe uw vader het nieuws van de ontvoering en de moord vernam. Of de politie werd verwittigd, er klacht werd ingediend en / of er vervolgens een onderzoek werd gevoerd, kan zij evenmin verduidelijken. Tot slot heeft uw echtgenote geen idee hoe u in het bezit van de kopie van het autopsierapport bent geraakt (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 4 en 5). Uw echtgenote merkte hierbij op dat u haar niet veel details wilde vertellen omdat zij er zeer slecht aan toe was na de moord op haar zoon (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 4 en 5). Deze verklaring kan echter niet worden weerhouden gezien uw echtgenote zelf verklaarde dat zij in juli of augustus 2007 - amper een paar maanden na de moord - alleen naar Basra reisde om het graf van I. (...) te gaan bezoeken (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 10). De vaststelling dat uw echtgenote hiertoe in staat was, doet dan ook vermoeden dat haar gezondheidstoestand niet zo slecht was als zij wil laten uitschijnen.

Wat er ook van zij, het is geenszins onredelijk van uw echtgenote te verwachten dat zij, hetzij geruime tijd na de feiten, enige interesse aan de dag zou leggen om meer details te weten te komen omtrent de moord op haar zoon. Uw echtgenote verklaarde echter dat zij, ook nadien, hiernaar niet meer heeft geïnformeerd (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 5). Uw echtgenotes onwetendheid en gedeeltelijke desinteresse ondermijnt voorts de geloofwaardigheid omtrent de moord op uw zoon I. (...). Aangaande de moord op uw broer A. (...) in april 2006 heeft u voorts evenmin enig begin van bewijs voorgelegd. Ook hier beperkte u zich tot het neerleggen van een kopie van de overlijdensakte, waardoor aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend. Wat er ook van zij, zo er al geloof zou kunnen gehecht aan de door u ingeroepen moord, moet worden vastgesteld dat u verklaarde niet zeker te weten door wie uw broer werd gedood en preciseerde dat hij, samen met een aantal collega's, werd ontvoerd van op zijn werk. U stelde hierbij uitdrukkelijk dat hiertoe geen specifieke reden is en merkte eveneens op dat uw broer werd gedood tijdens een periode dat veel aanslagen werden gepleegd tegen ingenieurs, Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat de dood van uw broer enig verband houdt met de bedreigingen die ten aanzien van u persoonlijk werden geuit.

Tot slot kan ook niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat u, nadat u een eerste asielaanvraag in België indiende, naar Irak bent teruggekeerd alvorens, met uw gezin, naar België te komen waar u een tweede asielaanvraag indiende. Deze vaststelling ondermijnt eens te meer de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in Irak. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw verklaring, dat u in Irak een afspraak had met een smokkelaar over de reis van uw gezin naar België, is een weinig overtuigende verklaring voor uw terugkeer, daar uw gezin al sinds lange tijd in de VAE verbleven.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van herkomst uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft verlaten. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Basra deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele

aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiietische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins deze beslissing te weerleggen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kaart van het ministerie van Defensie en uw rijbewijs hebben enkel betrekking op uw afkomst uit Irak, wat op zich niet ter discussie staat. Hierbij moet worden aangestipt dat u, hoewel u bij uw eerste asielaanvraag uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijzen kon voorleggen, nu slechts kopies kan voorleggen. U verklaart dat de originelen bij uw broer in Basra liggen (CGVS II p.9). Uw huwelijksakte toont dan weer louter aan dat u gehuwd bent met M. N. J. (...), wat evenmin wordt betwist. De twee foto's die u neerlegde tonen enkel een vernielde woning. Echter, aan de hand van deze foto's kan geenszins worden vastgesteld van deze woning is. Evenmin kan uitsluitel worden gegeven omtrent de omstandigheden waaronder deze woning werd vernield.

De volgende documenten die u bij uw eerste asielaanvraag voorlegde in verband met de toen door u ingeroepen vluchtmotieven, kunnen niet in overweging worden genomen als aanwijzingen dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade, daar u uw verklaringen omtrent deze motieven heeft aangepast: De kopie van een attest van het Comité van Stammen voor in verband met uw problemen met de familie van de bewaker van het partijlokaal van 'Kulluna al-Iraq', de oproepingsbrief van Tha'ir Allah voor uw oom, het partijboekje van 'Kulluna al-Iraq', het attest van de verkiezingscommissie in Irak over 'Kulluna al-Iraq', de brief van uw oom om te attesteren dat u lid bent van de partij en de kopie van de dreigbrief die u in Dura in 2008 zou hebben ontvangen.

Ten aanzien van uw echtgenote, M. N. J. (...) (O.V. 6.530.409), uw dochter H. M. A. K. (...) (O.V. 6.655.174) en uw zoon K. M. A. K. (...) (O.V. 6.655.176) werd eveneens besloten tot een weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabisch origine te zijn. U verklaarde een soenniet te zijn, geboren in Baghdad. U zou in 1985 naar Basra zijn gegaan om daar te studeren. In 1987 zou u gehuwd zijn met A.-K. M. H. (...) (O.V. 6.530.409) en sindsdien zou u in Basra hebben gewoond. Uw gezin zou om meerdere redenen problemen hebben gekend in Irak. Zo zouden jullie bedreigingen hebben gekregen omwille van uw schoonvaders voormalige betrokkenheid bij de Baath'partij. Voorts zouden jullie ook problemen hebben gekend omwille van een conflict rond

een woning. Uw oom R. (...) zou bij dit conflict beschoten zijn. In 2001 zou uw echtgenoot Basra hebben verlaten en naar Al Ain (Verenigde Arabische Emiraten, VAE) zijn gereisd. In 2003 zou u, met uw kinderen op één na, eveneens naar Al Ain zijn gereisd. Uw zoon I. (...) zou bij uw schoonouders in Basra gebleven zijn. In 2004 zouden jullie voor een korte periode naar Basra zijn teruggekeerd in de hoop dat de situatie zou gebeterd zijn. Na uw terugkeer zouden jullie met A. (...) en zijn familie geen problemen hebben gekend, maar jullie zouden wel twee dreigbrieven hebben ontvangen. In deze brieven zouden u echtgenoot en uw schoonvader – beiden sjiieten - zijn opgeroepen te scheiden van u en uw schoonmoeder – beiden soennieten. Via sjiitische vrienden die contacten onderhielden, zou u vernomen hebben dat het Mehdi-leger deze brieven verstuurde. Omwille van jullie gemengde huwelijken zouden jullie eveneens mondelinge bedreigingen ontvangen hebben. Gezien deze problemen zouden jullie na één maand Basra opnieuw verlaten hebben en naar Al Ain (VAE) zijn teruggekeerd. In januari 2007 zou uw zoon I. (...) in Basra zijn gedood door onbekenden. Op 11 juli 2010 zou u, met uw kinderen, de VAE verlaten hebben en naar Turkije zijn gereisd. Uw echtgenoot zou reeds voordien uit de VAE vertrokken zijn. U zou uw echtgenoot maar in Turkije teruggezien hebben. Jullie zouden samen vanuit Turkije op 11 juli 2010, per vliegtuig, naar België zijn gereisd waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw identiteitskaart, dd. 27/7/1998 uitgereikt te Basra, een kopie van uw nationaliteitsbewijs dd. 7/7/1985, een kopie van een diploma en een kopie van uw huwelijksakte neer. Daarnaast legt u een kopie voor van een medisch rapport in verband met uw ziekte.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming heeft verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de asielmotieven aangehaald door uw echtgenoot. Aangezien in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin worden besloten dat u Irak hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève, of dat u alsnog dergelijke vrees kan invoeren in geval van een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst. De vaststellingen die tot deze conclusie hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot :

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen.

Zo moet er vooreerst worden opgewezen dat u uw eerste asielaanvraag op andere motieven steunde dan dewelke u bij uw tweede asielaanvraag heeft aangehaald. Zowel betreffende uw asielmotieven, het moment waarop u Irak zou hebben verlaten en de plaats waar u verbleef voor uw komst naar België is er een verschil tussen de verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag en deze afgelegd bij uw tweede asielaanvraag. Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u uw land heeft verlaten omdat u bedreigd werd door radicale sjiitische milities omwille van uw activisme voor de politieke partij opgericht door uw oom, 'Kulluna al-Iraq' Hieruit voortvloeiend verklaarde u bedreigd te worden door de familie van een bewaker van de partijlokalen. Deze bewaker zou vermoord zijn en zijn familie zou u verantwoordelijk hebben gehouden en dus wraak hebben willen nemen op u (CGVS I, p.10-13). Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart u expliciet dat uw betrokkenheid bij deze partij niets te maken heeft met uw vlucht uit Irak (vragenlijst p.21, CGVS II p.5).

U verklaarde verder tijdens uw eerste asielaanvraag dat u in 2007 met uw gezin naar uw schoonouders in de wijk Doura in Bagdad was gevlucht. Deze wijk zou worden gedomineerd door soennieten. Na een tijdje zou de ganse familie hier bedreigingen hebben ontvangen van soennietische extremisten omdat u en uw kinderen sjiieten zijn (CGVS I p.14-15). Ook hierover rept u met geen woord over, integendeel beweert u reeds sinds 2001 in de Verenigde Arabische Emiraten te wonen.

Ook over het tijdstip van uw vertrek uit Irak en uw verblijfplaatsen in de jaren voor uw komst naar België, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Zo verklaart u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u tot 14 november 2009 in Irak hebt gewoond (CGVS I p.16). Tot 2004 zou u in Basra hebben gewoond. Van 2004 tot begin 2007 zou u in Zubair hebben gewoond (CGVS I p.1). Van begin 2007 tot maart 2008 zou u in de wijk Doura in Bagdad hebben gewoond. U zou van maart 2008 tot november 2009 in Mosul hebben gewoond (CGVS I p.14-16). Tijdens uw tweede asielaanvraag beweert u echter dat u van november 2001 tot november 2009 in de Verenigde Arabische Emiraten verbleef (CGV II p.2).

Het feit dat u uw vluchtrelaas ten opzichte van uw eerste asielaanvraag dermate heeft aangepast, doet ernstige twijfels rijzen omtrent uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag. Het is niet onredelijk van u te verwachten dat u, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van uw asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van uw vlucht uit uw land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van uw asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in uw hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De vaststelling dat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, brengt uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Wat de feiten aangehaald bij uw tweede asielaanvraag betreft, moet er eveneens worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie. Met betrekking tot de problemen die u vooreerst aanhaalde met de familie van Awad omwille van de woning in Safwan (Basra), dient opgemerkt dat deze louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn. Dergelijke problemen ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Hierbij moet trouwens worden opgemerkt dat u deze feiten helemaal niet heeft vermeld bij uw eerste asielaanvraag, waardoor ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen.

Aangaande de bedreigingen die jullie kregen omwille van uw vaders voormalige lidmaatschap bij de Baath-partij, moet er eerst en vooral worden opgewezen dat u bij uw eerste asielaanvraag noch van uw vaders lidmaatschap noch van de bedreigingen die jullie omwille hiervan zouden hebben gekend, melding heeft gemaakt. Integendeel, toen u tijdens uw tweede asielaanvraag werd gevraagd of uw vader politiek actief was of lid was van de Baath-partij, ontkende u dit expliciet (CGVS I p.4). Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen en laten niet toe nu geloof te hechten aan uw bewering als zou u worden bedreigd omwille van het Baath-lidmaatschap van uw vader. Voorts dient te worden gewezen op een aantal eigenaardigheden in uw verklaringen waardoor uw geloofwaardigheid verder in het gedrang komt. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw vader, die binnen de Baath-partij de hoge functie van Adû Shu'bah waarnam, hierom voor 2007 nooit problemen zou hebben gekend. Uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt daarentegen dat na de val van het regime op grote schaal 'revange killings' werden uitgevoerd op voormalige Baath-leden. Hierbij zou men ondermeer te werk gegaan zijn via 'hitlists', lijsten opgesteld aan de hand van documenten die bij de plundering van overheidsgebouwen na de val werden aangetroffen en die de namen van voormalige Baath-leden bevatten. Ook wraakacties door familieleden van slachtoffers van het voormalige regime zouden geregeld voorkomen. Gelet op deze situatie én rekening met het feit dat uw vader een hoge functie waarnam, is het weinig aannemelijk dat hij voor 2007 nooit op zijn Baath-verleden zou zijn aangesproken en/of problemen zou hebben gekend. Wat er ook van zij, juist gezien de situatie na de val van het regime gekenmerkt werd door veelvuldige wraakacties ten aanzien van voormalige Baath-leden én rekening houdend met zijn hoge functie binnen de Baath-partij, kan worden aangenomen dat uw vader Irak reeds eerder zou hebben verlaten om mogelijke problemen te vermijden. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw vader, ondanks dat hij reeds eind 2006 zou hebben vernomen dat hij op een zwarte lijst van de Badr-milities vermeld stond én via vrienden die bij de Badr-milities werkzaam waren zou hebben vernomen dat hij problemen zou krijgen omwille van zijn Baath-verleden (zie gehoorverslag CGVS p. 15), pas in april 2007 naar Oman vluchtte. Ook hier kan worden opgemerkt dat dit, gezien de situatie binnen de Iraakse samenleving, toch hoogst merkwaardig is.

Aangaande de bedreigingen die u voorts zou hebben gekend omwille van uw gemengd sjiitisch - soennitisch huwelijk, dienen eveneens een aantal bemerkingen te worden gemaakt. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw soennitische echtgenote, ondanks de vermeende bedreigingen, in de periode 2007 - 2009 tweemaal naar Basra is teruggekeerd waar ze telkens gedurende een week bij haar broer verbleef. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw echtgenote toen problemen heeft gekend, desondanks het feit dat zij naar ginds ging om het graf van uw zoon te bezoeken. Ook zelf bent u, sedert uw vertrek naar de VAE in 2001, een aantal keer omwille van uw werk naar Irak - ondermeer naar Baghdad - teruggekeerd. Noch u noch uw echtgenote hebben bij deze gelegenheden, problemen ondervonden. Hoe dan ook, de vaststelling dat uw echtgenote terugkeerde naar de plaats waar jullie omwille van jullie huwelijk werden bedreigd én het feit dat u omwille van uw werk ondermeer naar Baghdad ging, waar uw zoon I. (...) werd bedreigd omdat hij sjiit is, zet de geloofwaardigheid van

de door u ingeroepen vrees voor vervolging omwille van uw gemengd huwelijk eveneens op de helling. Daarenboven kan ook hier worden gewezen op het feit dat uw ouders, die eveneens een gemengd huwelijk hebben én in 2004 hierom werden bedreigd, nog tot april 2007 in Irak hebben verbleven. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat zij, na de twee dreigbrieven die jullie in 2004 ontvingen, nog verder omwille van hun gemengd huwelijk werden bedreigd. Hieruit kan dan ook worden geconcludeerd dat de bedreigingen die u in 2004 kreeg omwille van uw huwelijk met een soennitische vrouw slechts tijdelijk als problematisch werd beschouwd.

Wat betreft de moord op uw zoon I. (...) in januari 2007 betreft, moet er allereerst worden opgewezen dat u hieromtrent geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd. U legde immers louter een kopie neer van het autopsierapport. Zoals hoger reeds aangehaald, kan aan een kopie, gezien het makkelijk te vervalsen karakter geen bewijswaarde worden toegekend. Evenmin legde u enig ander (identiteits)document betreffende uw zoon neer. Gezien uw zoon reeds 17 jaar was op het moment van zijn dood, kan toch worden aangenomen dat u iets van documenten - hetzij een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, foto's ... - van uw zoon bezit. Voorts kunnen een aantal bemerkingen worden gemaakt rond de omstandigheden waarbij uw zoon om het leven kwam. Zo is het zeer merkwaardig dat u uw zoon I. (...) in Basra bij uw ouders achterliet, terwijl u en uw gezin zich in de VAE vestigden. Dit zeker gezien uw verklaringen dat uw ouders nog bedreigd werden in Irak terwijl u en uw gezin, tot 2007, geen problemen kenden in de VAE. Als verklaring haalde u hierbij aan dat uw zoon altijd door uw ouders was grootgebracht en zij niet van hem wilden scheiden. Wanneer u voorts wordt gevraagd of het niet logischer was dat uw ouders I. (...) naar de VAE zouden laten vertrekken om zeker te zijn dat hij veilig was, haalt u aan dat uw zoon reeds meerderjarig was en, indien hij geen werk had, geen verblijfsvergunning kon krijgen voor de VAE (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Echter, gezien uw verklaring dat I. (...) op 29 augustus 1989 werd geboren was hij op het moment van zijn overlijden, dit is 28 januari 2007, nog geen 18 jaar. Hieruit volgt dat u uw zoon wel degelijk zonder problemen in veiligheid had kunnen brengen door hem, bij u en uw gezin, naar de VAE te laten overkomen. Het feit dat u de ene keer verklaart dat uw zoon omwille van zijn meerderjarigheid niet met u mee kon gaan naar de VAE (waar uw echtgenote en de andere kinderen reeds in 2003 zouden naartoe zijn gegaan) en op een ander moment beweert dat hij nog maar 17 was op het moment dat hij werd vermoord (uit het autopsieattest blijkt 18 jaar), doet ernstige vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw zoon I. (...). Voorts is het hoogst merkwaardig dat uw ouders I. (...) - een sjiïet - naar uw soennitische schoonouders in de soennitische wijk Doura in Baghdad stuurden en hem bijgevolg bijkomend blootstelden aan problemen. Het feit dat u verklaarde dat in de wijk Doura geweten was dat u een sjiïet bent, maakt dit feit des te merkwaardiger. Wat de bedreigingen betreft die uw zoon I. (...) in de wijk Doura zou hebben gekend, moet eveneens worden opgemerkt dat hiervan geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd. De twee door u voorgelegde dreigbrieven betreffen weerom louter kopies waaraan, zoals reeds aangehaald, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien moet worden vastgesteld dat één van beide brieven dezelfde brief is waarvan u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde dat u deze brief zelf had ontvangen in Doura, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen andermaal wordt ondermijnd. Daarenboven zijn deze brieven in louter algemene bewoordingen opgesteld. Er kan uit deze brieven dan ook op geen enkele manier worden afgeleid dat deze werden achtergelaten bij uw schoonouders in Doura en op uw zoon betrekking hebben. Eveneens merkwaardig is de vaststelling dat uw schoonouders uw zoon, volgend op de bedreigingen die hij in Doura zou hebben gekregen, opnieuw naar Basra, dé plaats waar uw ouders en zoon aanvankelijk omwille van de bedreigingen waren gevlucht, stuurden. Zoals reeds opgemerkt maakt u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk waarom I. (...) niet eveneens naar de VAE kon komen. De geloofwaardigheid omtrent de moord op uw zoon I. (...) kan dan ook ten zeerste worden betwijfeld. De twijfels worden voorts bijkomend versterkt door de gebrekkige kennis van uw echtgenote omtrent deze gebeurtenis. Zo heeft uw echtgenote geen idee wat uw vader - die u het nieuws over de moord op I. (...) zou hebben gemeld - u vertelde en ook omtrent de stappen die uw vader zou hebben gezet na de moord om te weten te komen wat met I. (...) gebeurde, kan zij niets vertellen. Evenmin blijkt uw echtgenote te weten hoe uw vader het nieuws van de ontvoering en de moord vernam. Of de politie werd verwittigd, er klacht werd ingediend en / of er vervolgens een onderzoek werd gevoerd, kan zij evenmin verduidelijken. Tot slot heeft uw echtgenote geen idee hoe u in het bezit van de kopie van het autopsierapport bent geraakt (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 4 en 5). Uw echtgenote merkte hierbij op dat u haar niet veel details wilde vertellen omdat zij er zeer slecht aan toe was na de moord op haar zoon (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 4 en 5). Deze verklaring kan echter niet worden weerhouden gezien uw echtgenote zelf verklaarde dat zij in juli of augustus 2007 - amper een paar maanden na de moord - alleen naar Basra reisde om het graf van I. (...) te gaan bezoeken

(zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 10). De vaststelling dat uw echtgenote hiertoe in staat was, doet dan ook vermoeden dat haar gezondheidstoestand niet zo slecht was als zij wil laten uitschijnen. Wat er ook van zij, het is geenszins onredelijk van uw echtgenote te verwachten dat zij, hetzij geruime tijd na de feiten, enige interesse aan de dag zou leggen om meer details te weten te komen omtrent de moord op haar zoon. Uw echtgenote verklaarde echter dat zij, ook nadien, hiernaar niet meer heeft geïnformeerd (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 5). Uw echtgenotes onwetendheid en gedeeltelijke desinteresse ondermijnt voorts de geloofwaardigheid omtrent de moord op uw zoon I. (...). Aangaande de moord op uw broer A. (...) in april 2006 heeft u voorts evenmin enig begin van bewijs voorgelegd. Ook hier beperkte u zich tot het neerleggen van een kopie van de overlijdensakte, waardoor aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend. Wat er ook van zij, zo er al geloof zou kunnen gehecht aan de door u ingeroepen moord, moet worden vastgesteld dat u verklaarde niet zeker te weten door wie uw broer werd gedood en preciseerde dat hij, samen met een aantal collega's, werd ontvoerd van op zijn werk. U stelde hierbij uitdrukkelijk dat hiertoe geen specifieke reden is en merkte eveneens op dat uw broer werd gedood tijdens een periode dat veel aanslagen werden gepleegd tegen ingenieurs, Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat de dood van uw broer enig verband houdt met de bedreigingen die ten aanzien van u persoonlijk werden geuit.

Tot slot kan ook niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat u, nadat u een eerste asielaanvraag in België indiende, naar Irak bent teruggekeerd alvorens, met uw gezin, naar België te komen waar u een tweede asielaanvraag indiende. Deze vaststelling ondermijnt eens te meer de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in Irak. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw verklaring, dat u in Irak een afspraak had met een smokkelaar over de reis van uw gezin naar België, is een weinig overtuigende verklaring voor uw terugkeer, daar uw gezin al sinds lange tijd in de VAE verbleven.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van herkomst uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft verlaten. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Basra deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal

aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiïetische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U verklaart geboren te zijn in Bagdad, maar verklaart reeds sinds 1987 in Basra in Zuid-Irak woonachtig te zijn waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. U zou hier tevens zijn geregistreerd bij de overheid en zou in Basra uw identiteitskaart hebben ontvangen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u heeft voorgelegd zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. De kopies betreffen immers documenten die geen enkele uitspraak doen over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Ze bevestigen enkel uw identiteit die in deze niet wordt betwist. Het medisch rapport omtrent uw gezondheidstoestand, bevestigt dat u leukemie heeft en dit feit op zich wordt evenmin betwist. Medische redenen ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen, dient u zich te wenden tot de hiertoe geeignende procedure.

Ten aanzien van uw dochter H. M. A. K. (...) (O.V. 6.655.174) en uw zoon K. M. A. K. (...) (O.V. 6.655.176) werd eveneens besloten tot een weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. De bestreden beslissing ten aanzien van de derde verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Basra, Zuid-Irak. Uw ouders zouden een gemengd - sjiïetisch / soennitisch - huwelijk hebben. Uw familie zou om verschillende redenen problemen hebben gekend en zijn bedreigd. Vooreerst zou er een conflict geweest zijn met de familie van A. (...) omtrent een huis dat uw vader bezat in Safwan. Voorts zouden jullie problemen hebben gekend omwille van uw grootvaders voormalige lidmaatschap bij de vroegere Baath-partij. Tot slot zouden uw ouders ook problemen hebben gekend omwille van hun gemengd huwelijk. In 2001 zou uw vader, M. H. A. K. (...) (O.V. 6.530.409) Irak hebben verlaten en naar Al Ain, Verenigde Arabische Emiraten (VAE) zijn gegaan. Uzelf zou in 2003, samen met uw moeder N. M. J. (...) (O.V. 6.530.409), uw zusje S. (...) en twee broers H. (...) en K. (...) (O.V. 6.655.176), eveneens naar de VAE zijn gegaan. Hij zou er werk hebben gevonden en een verblijfsvergunning hebben gekregen. Uw tweelingsbroer I. (...) zou in Basra bij uw grootouders gebleven zijn. In 2004 zouden jullie naar Basra zijn teruggekeerd maar na één maand zouden jullie opnieuw naar Al Ain zijn gegaan. In april 2006 zou uw oom A. (...) in Irak zijn gedood. In januari 2007 zou ook uw broer I. (...) in Basra zijn gedood. Uzelf zou, na diens dood, eenmaal met uw moeder naar Basra zijn teruggekeerd. Uw grootouders zouden na de dood van uw broer ook naar de

VAE zijn gereisd. In 2009 zou uw vader de VAE hebben verlaten daar hij geen werk meer had en bijgevolg ook geen verblijfsvergunning had. U zou, met uw moeder, broers en zus, in Al Ain gebleven zijn. Op 11 juli 2010 zou u met uw moeder, broers en zus, naar Turkije zijn gereisd. Daar zou u uw vader teruggezien hebben. Vanuit Turkije zou hij met jullie, per vliegtuig naar België zijn gereisd. U zou op 11 juli 2010 in België aangekomen zijn en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie neer van uw identiteitskaart, dd. 28/7/1998 uitgereikt te Basra.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming heeft verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de asielmotieven aangehaald door uw ouders. Gezien in hoofde van uw ouders een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin worden besloten dat u Irak hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève, of dat u alsnog dergelijke vrees kan invoeren in geval van een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst. Een kopie van de beslissingen genomen ten aanzien van uw ouders, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Basra deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met

het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde kopie van uw identiteitskaart volstaat niet om deze beslissing te wijzigen. Vooreerst kan aan een kopie geen enkele bewijswaarde worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter. Wat er ook van zij, uw identiteitskaart toont enkel uw afkomst uit Basra, Zuid-Irak, aan en dit feit op zich staat nergens ter discussie.

Ten aanzien van uw broer A. K. K. M. (...) (O.V.6.655.176) werd eveneens besloten tot een weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van de vierde verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Basra (Zuid-Irak). Uw ouders zouden een gemengd - sjiïetisch / soennitisch - huwelijk hebben. Uw familie zou om meerdere redenen problemen hebben gekend in Irak. Zo zouden jullie bedreigingen hebben gekregen omwille van uw grootvaders voormalige betrokkenheid bij de Baath-partij. Voorts zouden jullie ook problemen hebben gekend omwille van een conflict rond een woning. Uw oom R. (...) zou bij dit conflict beschoten zijn. In 2001 zou uw vader, M. H. A. K. (...) (O.V. 6.530.409) Basra hebben verlaten en naar Al Ain (VAE) zijn gereisd. In 2003 zou u, met uw moeder, N. M. J. (...) (O.V. 6.530.409), uw zus H. (...) (O.V. 6.655.174), uw zus S. (...) en broer H. (...), eveneens naar Al Ain zijn gereisd. Uw broer I. (...) zou bij uw grootouders in Basra gebleven zijn. In 2004 zouden jullie voor een korte periode naar Basra zijn teruggekeerd. In januari 2007 zou uw broer I. (...) in Basra zijn gedood. Op 11 juli 2010 zou u, met uw moeder, broer en zussen, de VAE verlaten hebben en naar Turkije zijn gereisd. Uw vader zou reeds voordien uit de VAE vertrokken zijn. U zou niet weten naar waar uw vader was geweest, maar in Turkije zou u hem teruggezien hebben. Jullie zouden samen vanuit Turkije op 11 juli 2010, per vliegtuig, naar België zijn gereisd waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw identiteitskaart, dd. 28/7/1998 uitgereikt te Basra, neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming heeft verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de asielmotieven aangehaald door uw ouders. Aangezien in hoofde van uw ouders een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin worden besloten dat u Irak hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève, of dat u alsnog dergelijke vrees kan invoeren in geval van een mogelijke terugkeer naar uw

land van herkomst. Een kopie van de beslissingen genomen ten aanzien van uw ouders, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Basra deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Iraakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde kopie van uw identiteitskaart volstaat niet om deze beslissing te wijzigen. Vooreerst kan aan een kopie geen enkele bewijswaarde worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter. Wat er ook van zij, uw identiteitskaart toont enkel uw afkomst uit Basra, Zuid-Irak, aan en dit feit op zich staat nergens ter discussie.

Ten aanzien van uw zus A.-K. H. M. (...) (O.V. 6.655.174) werd eveneens besloten tot een weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2010, met refertes 0919045Z, 0919045B, 1001195 en 1001196, inzake de asielaanvragen van de vier verzoekende partijen, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 18 augustus 2010. Deze beroepen zijn gekend bij de Raad onder de dossiernummers 58 542, 58 540, 58 537 en 58 557. Gelet op de familiale band tussen de verzoekende partijen en in acht genomen dat zij zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten en dezelfde middelen aanvoeren, worden de zaken gekend onder de voormelde dossiernummers omwille van hun verknochtheid gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De eerste verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook een manifeste appreciatiefout.

In het eerste onderdeel, met betrekking tot het gegeven dat de eerste verzoekende partij haar vluchtrelaas geleidelijk aan zou hebben aangepast, werpt zij tegen dat zij niet van plan was om op opzettelijke wijze elementen van het vluchtrelaas te verbergen. De eerste verzoekende partij wou een aantal elementen uit het privé-leven niet bespreken in de loop van de eerste asielaanvraag omdat zij door geruchten beïnvloed werd bij aankomst in België. De eerste verzoekende partij was onder meer angstig wat betreft de Belgische houding ten overstaan van de Baathpartij waarvan haar vader lid was. UNHCR heeft onderlijnd dat de nationale asielinstanties rekening moeten houden met het wantrouwen van vluchtelingen ten opzichte van de daar aanwezige overheden. Het loutere feit dat het hele verhaal niet uit de doeken werd gedaan in het kader van de eerste asielaanvraag voldoet niet om de realiteit van het vluchtrelaas in twijfel te trekken.

In het tweede onderdeel, aangaande de moeilijkheden of problemen die de vader van de eerste verzoekende partij na de val van het regime van Saddam al dan niet te beurt zijn gevallen omwille van diens verleden bij de Baathpartij, wordt aangevoerd dat uit de overgelegde foto's blijkt dat de vader een befaamd lid van de Baathpartij was. Hij heeft zich na de val van het regime van Saddam Hussein in de woning van zijn broer verscholen in een huis dat buiten Basra ligt, in een afgelegen dorp dat niet gemakkelijk bereikbaar is. De vader heeft zich tot 2007 op deze plek verborgen tot hij in de gelegenheid werd gesteld om naar Oman te vluchten. Hij werd sinds het begin van de oorlog bedreigd. Het loutere gegeven dat hij Irak in 2007 en niet eerder ontvluchtte, bewijst niet dat hij geen bedreigingen heeft ontvangen.

In het derde onderdeel, omtrent het (religieus) gemengde huwelijk van de eerste en de tweede verzoekende partij en hetgeen zulks teweeg zou hebben gebracht in het naoorlogse Irak, merken zij op dat de tweede verzoekende partij geen problemen kende toen ze naar Basra is teruggekeerd. Dit was echter dankzij haar verborgen onderdak in de woning van haar broer. Dit huis heeft zij nooit verlaten behalve om het graf van haar zoon gedurende de nacht te bezoeken. De eerste verzoekende partij is

zelf overigens nooit naar Basra teruggekeerd omdat zij immers bang was om haar baan, en bij uitbreiding tevens de verblijfsvergunning in de Verenigde Arabische Emiraten te verliezen. Bijgevolg liep de eerste verzoekende partij risico bij terugkeer naar Irak doch dit risico was beperkt en de eerste verzoekende partij heeft zich enkel in de streek tussen Jordanië en Irak begeven. De eerste verzoekende partij moest inderdaad naar Bagdad gaan maar heeft slechts een dag in de hoofdstad verbleven. Uit de door het Commissariaat-generaal vermelde omstandigheden blijkt niet dat eerste verzoekende partij niet bedreigd werd ingevolgde het gemengd huwelijk.

In het vierde onderdeel, met betrekking tot de moord op zoon I., werpt eerste verzoekende partij op enkel over een kopie van het autopsierapport te beschikken aangezien zij niet aanwezig was in Irak toen de zoon vermoord werd. Een vriend is het autopsierapport op het politiekantoor gaan halen omdat het te gevaarlijk was voor de familie van eerste verzoekende partij om in Basra te komen. Dit document werd door eerste verzoekende partij neergelegd. De eerste verzoekende partij wou niet dat I. met de rest van de familie naar de Verenigde Arabische Emiraten ging omdat de vader van de eerste verzoekende partij dit niet wilde. I.s grootvader had inderdaad heel nauwe banden met I. aangezien het zijn oudste kleinzoon betrof. De eerste verzoekende partij moest I. toch naar Bagdad, bij de schoonfamilie van de eerste verzoekende partij, sturen nadat de woning van de oom van de eerste verzoekende partij, waar zij zich verborgen hield, aangevallen werd. Het was inderdaad geen goed idee om I. naar Bagdad te sturen maar dat bleek, op dat moment en gezien de omstandigheden in Basra, de beste beslissing. De eerste verzoekende partij bezit enkel kopieën van de dreigbrieven omdat deze aan haar schoonfamilie, die in Bagdad leeft, verstuurd werden. De schoonfamilie heeft ze per e-mail verzonden. De eerste verzoekende partij deelde niet alle omstandigheden betreffende de moord op I. mee aan de tweede verzoekende partij omdat deze laatste immers diep getroffen werd door dit overlijden en zich op een vreemde manier begon te gedragen. De tweede verzoekende partij leerde later dat ze aan leukemie leed, wat haar vreemd gedrag zou kunnen uitleggen.

In het vijfde onderdeel, inzake de moord op de broer van de eerste verzoekende partij, merkt zij op dat zij de originele overlijdensakte niet kon gaan halen aangezien zij buiten Irak verbleef. Haar ouders verkeerden evenmin in deze mogelijkheid aangezien ze zich verborgen hielden in de woning van de oom van de eerste verzoekende partij. Deze oom was enkel in veiligheid in diens woning buiten Basra zo dat het bijgevolg voor alle leden van de familie te gevaarlijk was om de overlijdensakte op te halen.

In een zesde onderdeel, met betrekking tot de vaststelling dat de eerste verzoekende partij tussen de opeenvolgende asielaanvragen in België naar Irak is teruggekeerd, doet zij gelden dat zij na de eerste asielaanvraag naar de Verenigde Arabische Emiraten terugkeerde omdat zij haar familie naar België wilde brengen. Zij ging inderdaad ook naar Bagdad om daar een smokkelaar te ontmoeten. Wanneer zij in Bagdad was, heeft de smokkelaar contact met haar opgenomen en gevraagd om naar Turkije te gaan. Zij moest evenwel eerst naar Bagdad gaan om contact met de smokkelaar op te nemen en zij vreesde wel voor haar leven in Irak. De eerste verzoekende partij keerde aldus louter en alleen naar haar land terug omwille van de noodzaak om haar familie naar België te brengen; deze terugkeer naar Irak toont bijgevolg niet aan dat zij niet voor haar leven vreest in Irak.

3.2. De tweede, derde en vierde verzoekende partij hernemen in hun verzoekschriften het eerste middel van de eerste verzoekende partij.

3.3. Bij aangetekende zending van 7 september 2010 bezorgen de vier verzoekende partijen de fotokopieën van hun identiteitskaarten.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Daargelaten de vaststelling dat aan fotokopieën (*in casu* het autopsierapport) geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door knip- en plakwerk eenvoudig te fabriceren zijn, blijkt uit de lezing van de administratieve dossiers dat de vier verzoekende partijen eensluidende verklaringen afleggen omtrent de redenen waarom I., de zoon van de eerste en tweede verzoekende partij, respectievelijk de broer van de derde en vierde verzoekende partij, achterbleef in Basra evenals de omstandigheden waarin hij in januari 2007 werd vermoord en de wijze waarop hun dit ter kennis werd gebracht. De verklaringen van de vier verzoekende partijen zijn tevens verzoenbaar met de situatie in Basra zoals omschreven in de door verweerder toegevoegde landeninformatie (*cf.* UNHCR, *Addendum to UNHCR's eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers*, Geneva, december 2007).

De bestreden beslissingen inzake de eerste en tweede verzoekende partij betwisten niet dat zij een gemengd sjiietisch-soennitisch koppel vormen en afkomstig zijn uit Basra. Waar de bestreden beslissingen stellen dat de tweede verzoekende partij, die soennitisch is, in de periode 2007-2009 tweemaal voor een week naar Basra terugkeerde om het graf van de vermoorde zoon I. te bezoeken en nergens uit blijkt dat zij toen problemen heeft gekend, dient te worden opgemerkt dat het plausibel is dat de tweede verzoekende partij, moeder van een vermoorde zoon, diens graf wilde opzoeken en hiertoe berekende risico's nam zoals een kortstondig en verborgen verblijf gedurende een week zonder dat dit afbreuk doet aan de voorgehouden vrees voor vervolging omwille van het gemengde religieus huwelijk. Te dezen zijn de verklaringen inzake de kortstondige terugkeer naar Basra van de tweede verzoekende partij tevens gelijklopend met de verklaringen van de derde verzoekende partij.

Omtrent het feit dat de eerste verzoekende partij aanvoert bedreigd te zijn geweest omwille van het lidmaatschap van de Baath van haar vader, motiveert de verwerende partij als volgt: "(...) *het [is] weinig geloofwaardig dat uw vader, die binnen de Baath-partij de hoge functie van Adû Shu'bah waarnam, hierom voor 2007 nooit problemen zou hebben gekend. Uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt daarentegen dat na de val van het regime op grote schaal 'revenge killings' werden uitgevoerd op voormalige Baath-leden. Hierbij zou men ondermeer te werk gegaan zijn via 'hitlists', lijsten opgesteld aan de hand van documenten die bij de plundering van overheidsgebouwen na de val werden aangetroffen en die de namen van voormalige Baath-leden bevatten. Ook wraakacties door familieleden van slachtoffers van het voormalige regime zouden geregeld voorkomen. Gelet op deze situatie én rekening met het feit dat uw vader een hoge functie waarnam, is het weinig aannemelijk dat hij voor 2007 nooit op zijn Baath-verleden zou zijn aangesproken en /of problemen zou hebben gekend*". Te dezen dient echter te worden opgemerkt dat de eerste verzoekende partij verklaarde dat haar vader lid was van de Baath tot 1986 (gehoorverslag eerste verzoekende partij, p.8), hetgeen gelijklopend is met de verklaringen van de tweede verzoekende partij waar zij stelde dat toen zij trouwde (1987) haar schoonvader al ontslag had genomen bij de partij (gehoorverslag tweede verzoekende partij, p.9).

Derhalve zijn de verklaringen van de tweede verzoekende partij inzake haar schoonvader aannemelijk waar zij verklaart dat deze laatste “(...) geloofde dat hij onschuldig was, dat niemand hem iets zou doen. (...) Hij was een oude man en zei dat hij nooit iemand had pijn gedaan. Hij geloofde niet dat iemand hem iets zou doen” (ibid., p.17). Aangaande de motivering inzake de eerste verzoekende partij waar deze stelt “Integendeel, toen u tijdens uw tweede asielaanvraag werd gevraagd of uw vader politiek actief was of lid was van de Baath-partij, ontkende u dit expliciet (CGVS I p.4)” wordt vastgesteld dat de eerste verzoekende partij tijdens de eerste asielaanvraag inderdaad ontkende dat haar vader lid was van de Baathpartij, maar tijdens de tweede asielaanvraag dit lidmaatschap herhaaldelijk ten berde bracht en als (mede)oorzaak voor de aangehaalde problemen duidde.

Er dient tevens te worden vastgesteld dat omtrent de problemen inzake de woning in Safwan door de verzoekende partijen eensluidende verklaringen worden afgelegd en het derhalve plausibel is dat, hoewel deze problemen in oorsprong van gemeenrechtelijke aard waren, er omwille van het politieke verleden van de vader van de eerste verzoekende partij en diens religieus gemengd huwelijk geen bescherming van de autoriteiten mogelijk was. De toegevoegde landeninformatie omtrent de situatie in Basra in 2007 stelt immers dat Basra geplaagd werd door “the systematic misuse of official institutions, political assassinations, tribal vendettas, neighborhood vigilantism and enforcement of social mores, together with the rise of criminal mafias that increasingly intermingle with political actors” (vrije vertaling: “het systematische misbruik van de officiële instellingen, politieke moorden, tribale vendetta’s, vigilantisme in de wijken en het afdwingen van de sociale zeden, samenlopend met de opkomst van criminele maffia’s die zich vermengen met politieke actoren”).

Inzake de motivering omtrent het verblijf van de ouders van de eerste verzoekende partij, die een gemengd sjiietisch-soennitisch religieus huwelijk hadden en in Irak zouden hebben verbleven tot 2007 ondanks dreigbrieven die werden ontvangen in 2004, moet worden opgemerkt dat uit de door de verwerende partij toegevoegde landeninformatie blijkt dat het sektarisch geweld in Irak losbarstte vanaf mei 2006.

Bijaldien is het, gelet op de tijdsperiode tussen het ontslag bij de Baath in 1986 en de bedreigingen in 2007, evenals omwille van de algemeen verslechterde veiligheidssituatie sinds 2006 ingevolge het sektarische geweld, plausibel dat de vader van de eerste verzoekende partij Irak (slechts) in 2007 verliet.

Inzake de motivering van de bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij waar deze stelt dat zij tijdens onderhavige asielaanvraag andere motieven aanhaalt dan tijdens de eerste asielaanvraag, wordt vastgesteld dat de eerste verzoekende partij bij het gehoor naar aanleiding van de tweede asielaanvraag onmiddellijk verklaarde, zonder geconfronteerd te zijn geweest met de tijdens de eerste asielaanvraag afgelegde verklaringen, tijdens de eerste asielaanvraag te hebben gelogen wanneer verklaard werd dat zij reeds uit Irak naar België kwam en dat zij problemen had omwille van politieke activiteiten.

In acht genomen dat het asielrelaas zoals verwoord tijdens de eerste asielaanvraag door de eerste verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakte van een gemotiveerde beslissing, dat de eerste verzoekende partij bij de aanvang van het gehoor naar aanleiding van de tweede asielaanvraag onmiddellijk en uit eigen initiatief verklaarde dienaangaande te hebben gelogen en dat de verklaringen over zijn verblijfplaatsen gelijklopend zijn met deze van de tweede, derde en vierde verzoekende partij, zijn de motiveringen van de bestreden beslissing waar deze betrekking hebben op de tegenstrijdige verklaringen zoals afgelegd tijdens de twee onderscheiden asielaanvragen *in casu* niet dienstig ter verwerping van de geloofwaardigheid van de eerste verzoekende partij.

De verklaringen van de eerste verzoekende partij zoals afgelegd tijdens de tweede asielaanvraag zijn derhalve coherent en plausibel en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De verklaringen van de eerste verzoekende partij zijn tevens eensluidend met deze van de tweede, derde en vierde verzoekende partij. De verklaringen van de verzoekende partijen zijn evenmin strijdig met de door hun bijgebrachte documenten.

Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat de verzoekende partijen omwille van hun profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 58 542 / IV, RvV 58 540 / IV, RvV 58 537 / IV en RvV 58 557 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. J. BIEBAUT,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER